

Sygn. akt: I C 1170/17 upr.

Na rozprawie dnia 7 marca 2018 r. nie stawił się pełnomocnik powoda (...) S.A. z siedzibą we W. – zawiadomiony prawidłowo, wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod swoją nieobecność.

Pozwany Z. M. (1) nie stawił się zawiadomiony w trybie art. 139 par 1 kpc, nie złożył żadnych wyjaśnień, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Małgorzata Kłek
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Żaneta Kowalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 marca 2018 r. w K.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko Z. M. (2)

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód, L. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. M. (1) kwoty 1187,22 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Podniósł, że wierzytelność dochodzona przez powoda wynika z ramowej umowy pożyczki ratalnej o numerze (...) zawartej przez pozwanego z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. , na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie.

Pomimo upływu terminu płatności rat określonych w harmonogramie spłaty pożyczki pozwany nie wywiązał się z przyjętego zobowiązania, wobec czego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wypowiedziała pozwanemu pożyczkę, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek umownych.

W pozwie wskazano, iż na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 28.12.2016 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przeniósł na rzecz powoda całość praw i obowiązków wynikających z umowy ramowej pożyczki zawartej w dniu 22.06.2016 r. przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym.

Na zobowiązanie pozwanego składa się należność główna w wysokości 839,94 zł, odsetki umowne naliczone przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 20,73 zł, odsetki karne naliczone za opóźnienia w spłatach zobowiązania przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 6,41 zł, koszty i prowizje naliczone przez wierzyciela pierwotnego w wysokości 295,01, odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda od dnia 07.12.2016 r. do dnia 11.05.2017 r. w wysokości 25,13 zł.

Pozwany Z. M. (1), zawiadomiony o terminie rozprawy w trybie art. 139 par 1 kpc, nie stawiał się na rozprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany Z. M. (1) zawarł w dniu 22.06.2016 r. z (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki ratalnej nr (...). Zgodnie z w/w umową wierzyciel pierwotny zobowiązał się przekazać pozwanemu do dyspozycji kwotę pożyczki w wysokości 1.000 zł, pozwany natomiast zobowiązał się spłacić udzieloną pożyczkę zgodnie z harmonogramem.

(dowód: umowa pożyczki – k. 15-19)

W dniu 28.12.2016 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z (...) S.A. z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności. Zgodnie z umową sprzedający (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. sprzedał kupującemu wierzytelności wymienione w Załączniku nr 1 do Umowy za cenę i na warunkach określonych w umowie.

(dowód: umowa k.25-42).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w okolicznościach sprawy powództwo nie może być uwzględnione.

Należy wskazać, iż zgodnie z art. 720 k.c., pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzu o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości (art. 720 k.c.). Pożyczka jest umową, przy której podobnie jak przy umowie sprzedaży dochodzi do zmian w obrębie prawa własności przedmiotu umowy (Z. Gawlik: Komentarz do art. 720 Kodeksu cywilnego; komentarz LEX 2014). Obowiązki pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Tak długo, jak długo przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, tak długo nie może powstać obowiązek jego zwrotu, obciążający pożyczkobiorcę.

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zatem zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę pożyczki, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku (vide – wyrok S. Apel. W Łodzi z 18.06.2015r., I ACa 33/15, LEX nr 1789954).

Mając na uwadze przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy należy wskazać, że nie stanowi on wystarczającej podstawy do uwzględnienia powództwa.

Powód wprawdzie załączył do pozwu wydruk umowy pożyczki z dnia 22.06.2016 r. nr (...) (k. 15-19), jednakże nie przedłożył żadnego dowodu przeniesienia na własność biorącej pożyczkę własności przedmiotu umowy, tj. dowodu wypłacenia pozwanemu kwoty pożyczki.

Zgodnie z umową pożyczka miała zostać wypłacona przelewem na rachunek pożyczkobiorcy (§1 1.4 umowy pożyczki ratalnej), natomiast powód nie przedłożył żadnego dowodu potwierdzającego dokonanie przelewu na rzecz pożyczkobiorcy kwoty udzielonej pożyczki.

Jak już wyżej wskazano, stosownie do art. 720 k.c., obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie jest odpowiednikiem zobowiązania dającego pożyczkę do przeniesienia na własność biorącego przedmiot pożyczki. Tak długo, jak długo przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, tak długo nie może powstać obowiązek jego zwrotu, obciążający pożyczkobiorcę. W nieniejszej sprawie brak jest dowodu odbioru przez pozwanego kwoty pożyczki.

Dowodu istnienia zobowiązania pozwanego nie stanowi także kserokopia wypowiedzenia umowy pożyczki wraz z ostatecznym wezwaniem do zapłaty. Kserokopie te nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony powodowej. Brak również dowodów doręczenia w/w pism pozwanemu, a w szczególności dowodu, iż pozwany uznał wynikające z nich zobowiązanie.

Celem wykazania nabycia przedmiotowej wierzytelności od wierzyciela pierwotnego powód przedłożył poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy sekurytyzacyjnej z dnia 28.12.2016 r. Dokument ten nie wykazuje jednak przeniesienia jakichkolwiek skonkretyzowanych wierzytelności na rzecz powoda. Przedłożony przez powoda „Załącznik Nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28.12.2017 r.” nie jest trwale połączony z tym dokumentem, a na podstawie jego treści nie można ustalić, że odnosi się on do w/w umowy sprzedaży wierzytelności, albowiem odwołuje się do umowy zawartej w innej dacie, nie zawiera przy tym oznaczenia stron umowy sekurytyzacyjnej. Co więcej, przedstawiony załącznik nie jest też kompletny, albowiem stanowi, co najwyżej, wyciąg z w/w załącznika, który nie wiadomo przez kogo i w jakim trybie został sporządzony, a zatem nie stanowi dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 249 kpc i nie może stanowić dowodu, na podstawie którego Sąd mógłby czynić ustalenia w zakresie legitymacji czynnej powoda.

Stosownie do art. 6 k.c., ciężar dowodu okoliczności przytoczonych w pozwie, w szczególności istnienia, wysokości i wymagalności zobowiązania oraz legitymacji czynnej w sprawie spoczywa na stronie powodowej.

W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę wszystkie wskazane powyżej okoliczności, należało skonstatować, iż powód nie udowodnił dochodzonego przez siebie roszczenia, ani co do jego istnienia, ani co do jego wysokości i wymagalności. Nie wykazał także swojej legitymacji czynnej, tj. skutecznego nabycia wierzytelności pozwanego od wierzyciela pierwotnego.